Euharistija i obraćenje ateističkog pisca

ANDRÉ FROSSARD

XX. STOLJEĆE

U svijetu je snažno odjeknulo obraćenje ateističkog pisca Andréa Frossarda koje se dogodilo pred Presvetim Sakramentom. O tome kako se dogodilo njegovo obraćenje govori on sâm u svojoj knjizi *Bog postoji. Ja sam ga susreo* (1969.).
Sve do posljednjih godina, do posljednjih dana, govorio je samo: „Otkada sam susreo Boga, ne uspijevam se naviknuti na Božansko otajstvo. Svaki mi je dan prava novost. I ako Bog postoji, ja to moram reći. Ako je Krist Božji Sin, ja to moram vikati. Ako vječni život postoji, ja to moram propovijedati.“

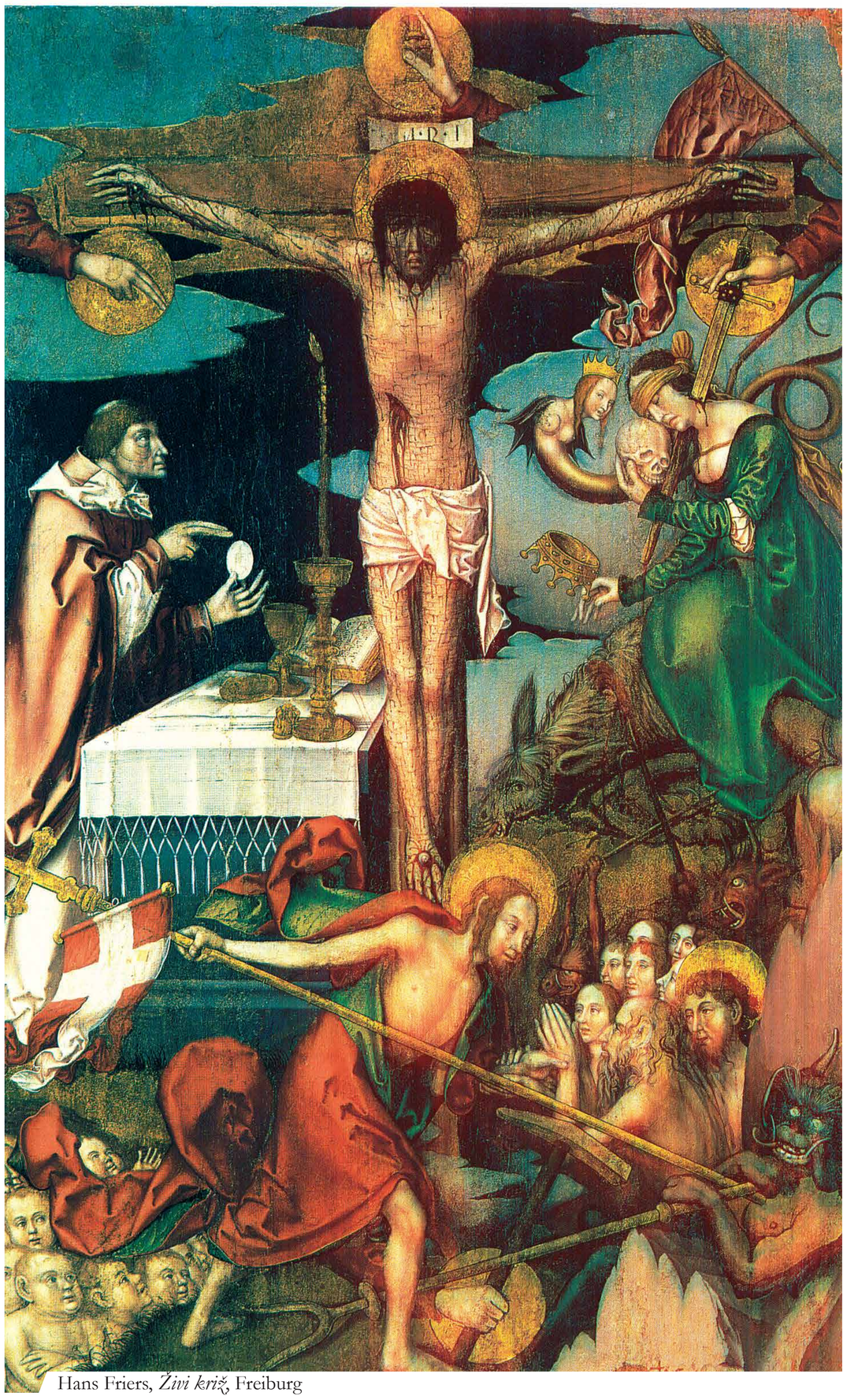

Hans Friers, *Živi križ*, Freiburg

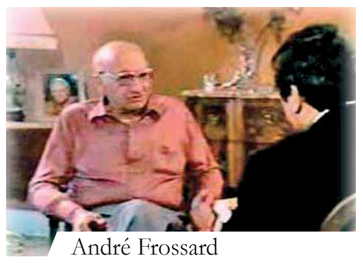

André Frossard

„U 5.10 ušao sam u neku crkvu u Latinskoj četvrti u Parizu kako bih potražio prijatelja, a izašao sam u 5 i četvrt u društvu prijateljstva koje nije od ovoga svijeta. Onamo sam ušao kao skeptik i bezbožac… još veći skeptik i još veći bezbožac, ravnodušan i zaokupljen sasvim nečim drugim, a ne Bogom, kojeg čak više nisam pomišljao ni nijekati… Stojeći tako uz vrata očima sam tražio svojega prijatelja, ali ga nisam uspijevao prepoznati… Pogled mi je prelazio iz sjene na svjetlo… s vjernika na redovnice, na oltar… Zaustavio se na drugoj svijeći koja je gorjela lijevo od križa (nisam znao da se nalazim ispred Presvetoga Sakramenta). I u tom se trenutku odjednom aktivira niz čudesnih događaja čija će neumoljiva sila u trenu raskrinkati apsurdno biće koje ja jesam, kako bi se rodio zapanjeni dječak koji nikada nisam bio… Najprije mi dolaze ove riječi ‘duhovni život’… kao da su izgovorene pored mene, šaptom… zatim snažno svjetlo… svijet, drugi svijet sjaja i gustoće koje u trenu otjeraju naš svijet u krhke sjene neostvarenih snova… dokaz o Bogu… od kojega osjećam slatkoću… živahnu, čudesnu slatkoću, s one strane svake sile, sposobnu razbiti najtvrđi kamen i ljudsko srce, tvrđe od kamena.

Njezin prelijevajući nalet, potpun, prati radost koja je proslava spašenoga, radost brodolomca spašenoga na vrijeme. Ti su osjećaji, koje teško prenosim u neprimjeren jezik ideja i slika, istovremeni… Svime prevladava prisutnost… Njega, kojemu više nikada ne ću moći napisati ime bez straha da ne povrijedim njegovu nježnost, Njega, pred kojim imam sreću biti sin kojem je oprošteno, koji se budi kako bi naučio da je sve dar.“ Frossard komentira: „Bog je postojao i bio prisutan, otkriven, u jednom trenu zamaskiran izaslanstvom svjetla koje je, bez razgovora i likova, sve usmjeravalo na razumijevanje i ljubav… Samo me jedno iznenadilo: Euharistija, ne zato što bi mi se činila nevjerojatna, nego me zapanjilo kako je Božje milosrđe pronašlo ovaj nečujan način da se objavi, a ponajviše što je za to odabralo kruh, hranu siromašnih i omiljeno jelo dječaka...“ Frossard završava svoju ispovijest ovim prekrasnim riječima: „Ljubavi, vječnost će biti prekratka da bih govorio o tebi.“

© 2021, Associazione Amici di Carlo Acutis